

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΥΒ ΓΚΑΝΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ

ΕΡΩΣ

Ο νεαρός Ραούλ Μαρσέ σταμάτησε δόξα-ορος το μεγάλο φίλο του Σαρμέλ, τόν πασιγνώστο στο Παρίσι γιατρό Αντρέ Σαρμέλ και του είπε :

—Αλήθεια, έλπίζω ότι δεν θα λείψετε από το γάμο μου. Παντρεύομαι ύστερα από όγτώ μέρες!...

Ο Σαρμέλ χαμογέλασε με πίκρα και κούνησε λυπημένος το κεφάλι του

—Αγαπητέ μου Ραούλ, του απάντησε, εδω και τριανταπέντε χρόνια δεν θυμάμαι να έχω πάει σε κανένα γάμο.

Κι' έπειτα, σηκώνοντας τους ώμους του μ' ένα κουρασμένο ύφος, πρόσθεσε :

—Α, είνε μιιά δλόκληρη ιστορία, Ραούλι!... Καί τί ιστορία!... Θέλεις νά τήν ακούσης; Η Λεωφόρος τών Ήλυσιών είνε τόσο όμορφη τώρα το βράδυ... Ας προχωρήσουμε πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, Λοιπόν, σοῦ ἔλεγα γιά τήν Ιστορία μου... Έκείνη τήν ἐποχή ἤμιον τριάντα χρόνιαν... Στὸ δάχτυλό μου γυάλιζε ἕνας ἀρραβώνας... Θὰ παντρευόμουν ὕστερα ἀπὸ λίγο καρὸ ἕνα χαριτωμένο κορίτσι. Μιά μέρα δημοῦ ὁ φίλος μου Πιέρ Μαρὰν μὲ ἀνήγγειλε ὀλοχαρὸς ὅτι εἶχε ἀρραβωνιστῆ κι' αὐτὸς κι' ὅτι θὰ παντρευόταν ὕστερα ἀπὸ μένα. Τὸν Πιέρ Μαρὰν τὸν ἤξερα δέκα ἀδελκῆρα χρόνιαν "Ὅπως ἦταν φυσικό, ἤρθε στὸ γάμο μου, μὰς διασκέδασε μὲ τὸ τρελλὸ κέφι του κι' ἔπειτα μὰς ἔκανε κατῆν δυὸ-τρεις ἐπισκέψεις, ἴδιος πάντα, μὲ ἀνεξάντηλη ἐθιμιά κι' ἕνα δροσερὸ μὲ ἀμέγιστο γέλιο. Τὴν τελευταία λοιπὸν φορὰ ποῦ εἶχε ἔρθῃ σπὶ τι μας, ἀνάμεσα στὰ γέλια καὶ στ' ἀστεῖα του, μὰς εἶπε ὅτι θὰ παντρευόταν σὲ λίγο τὸ εὐραιότερο κορίτσι τοῦ κόσμου!... "Εγὼ ὠστόσο ἤξερα πόσο κρατούσαν αὐτοὶ οἱ ἐνθουσιασμοὶ του καὶ καταλάβαινα πὼς ὁ παράφορος ἔρωσ του γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν θὰ κρατοῦσε πολὺ καιρὸ. Μὰ μποροῦσα καὶ νὰ γελιέμαι. Κι' αὐτὸ πίστευα πὼς εἶχε συμβῆ, γιὰτὶ ὁ Πιέρ Μαρὰν σιγά-σιγά γινόταν σοβαρὸς κι' εἶχε πάψει νὰ παίρνῃ στ' ἀστεῖα τὸ γάμο του, "γ-στειρα ἀπὸ δύο μῆνες, χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ δὲν τὸν ἔβλεπα, παρὰ τὴ μέρα τοῦ γάμου του.

Θυμάμαι τί ὠμορφὴ ποῦ ἦταν ἐκεῖνη ἡ νυκτιῶνική μέρα! Τὸ Παρίσι ἦταν δλάνθιστο καὶ λουσμένο ἀπὸ ἕνα χρυσὸ ἤλιο. Κι' ὁ ἀέρας ποῦ ἦταν γεμάτος ἀπὸ ἀνιμειῶντικες εὐωδίες. Ξυπνοῦσε μέσα μου τὰ τρελλὰ νεῦρα. Εἶχα ἀργήσει λοιπὸν λιγάκι στὸ δρόμο κι' ὅταν, ἔφτασα στὴν ἐκκλησία, εἶχε γίνει κιάλας ἡ στέψις. Ὁ Πιέρ Μαρὰν τότε, μόλις με εἶδε, γύρισε κι' εἶπε τῆς γυναίκας του :

—Αγαπητὴ μου Σουζάννα, σοῦ παρουσιάζω τὸν καλύτερο φίλο μου, τὸ γιατρό Σαρμέλ. Εἴμαστε, ἔξερεις, φίλοι ἀπὸ παιδιὰ!...

Ἐγὼ ὑποκλῆθηκα μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὴ νύμφη, ποῦ λές κι' ἦταν μιιά μαγική καὶ κάτασπρη ὄπτασια, μὲ τὰ ἀέρινα πέπλα τῆς. "Ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὴν κῦτταζε, χαμογελοῦσα. Τὴν ἴδια στιγμή νόμισα πὼς δὲν θὰ μπορούσα πειὰ νὰ κρατηθῶ στὰ πόδια μου. Εἶχαν κοπῆ τὰ γόνάτα μου. Ἐκείνο τὸ γλυκὸ χαμόγελο τῆς νύμφης με εἶχε ἔστρελλάνει. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, σὰν μιιά ἀστραπή, εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἡ σκέψις ὅτι ἐκεῖνη ἡ γυναίκα μοῦ ταιρίαζε. Δὲν ἐκείνη ἔπρεπε νὰ παντρευτῶ, δὲν ἐκεῖνη μόνο θὰ μ' ἔκανε εὐτυχισμένο!...

Μέχρι τότε δὲν πίστευα στὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα. Μὰ τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀναγκάστηκα νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ὁ κεραυνοβόλος ἔρωσ εἶνε ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ ποῦ μπορεῖ νὰ μὰς γυπήσῃ. Στὸ νύμφα ποῦ δόθηκε κατόπιν σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο, ἀναγκάστηκα νὰ χορεύω με τὴν ὠμορφὴ Σουζάννα. Θεέ μου! Πὼς με μεθούσε ἐκεῖνη ἡ γυναίκα! Κρατούσα μέσα στὴν ἀγκυρά μου τὸ τρυφερὸ σῶμα τῆς, με τέτοια λαγάρτα, ποῦ νύμφη πὼς δὲν λιποθυμοῦσε ἐσθνικά καὶ θὰ σωριαζόμουν μπροστὰ στὰ πόδια τῆς. Ἡ Σουζάννα, με τὸ ἴδιο γλυκὸ χαμόγελο, με κῆριζε στὰ μάτια καὶ με ρωτοῦσε γιά τὴ φίλια μου με τὸν ἀνδρα τῆς, γιά τὰ νεῦρα μας, γιά τὴς φιλοδοξίες μας, γιά τὰ δ-βεῖρά μας!...

Κι' ἔτσι, πέρασε λίγος καιρός. Ἐβλεπα συχνὰ τὸν Πιέρ Μαρὰν καὶ τὴν ὠμορφὴ γυναίκα του. Καὶ τὸ πάθος μου γιά τὴ Σουζάννα, ἀντὶ νὰ σήην σιγά-σιγά, φούντωνε περισσόπο.

Ἐπρέπει δημοῦ νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητὴ μου Ραούλ, ὅτι ὅτε μιιά φορὰ δὲν συλλογίστηκα

νὰ πῶ κάποιον, νὰ ἐξολογίσω τὴ Σουζάννα. Σέξομαι ἴσως τὴ φίλια κι' ὁ Πιέρ Μαρὰν μποροῦσε νὰ ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα φίλος. Ποτέ, μιὰ ποτέ, δὲν θὰ κινδύνευε ἡ συζυγική του εὐτυχία ἀπὸ καμιά τρέλλα μου.

Καὶ τὰ χρόνια πενοῦσαν ἀχρονία καὶ μονότονα γιά μένα. Ἡ Σουζάννα, ἡ γυναίκα ποῦ λάτρευα, δ'ἔως ἐκεῖνη νὰ ἔξερ τίποτα, ἀπόκτησε ἕνα παιδάκι, ποῦ τὸ ἔχασα ἀποτόνα γιά μένα. Ἡ ὠμορφιά τῆς τότε ἤφειε μιιά ἀπερίγραπτη σοβαρὴ εὐγένεια. Μέσα στὰ μάτια τῆς ἔβλεπα κάποτε-κάποτε νὰ περῖαν μιιά μελαγχολία, ποῦ νόμιζα πὼς εἶχε ὡς αἰτία τὸν πρόωρο θάνατο τοῦ παιδιοῦ τῆς. Κι' αὐτὴ ἡ παράξενη σκιά στὸ γλυκὰ μάτια τῆς τὴν ἔκανε ἀκόμη ποῦ ὠμορφὴ καὶ ποῦ σασηνευτική.

Ἐἶχε περάσει κι' ἐκεῖνη τὰ τριάντα, ἔκαν ἐναναθρεθῆκαμε ἕνα ὁδοῦ στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μας. Ἦταν καλοκαίρι κι' ἔκανε ζέστη μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι. Γιά νὰ βροῦ λοιπὸν λίγη θροαιία, βγήκα στὴ βεράντα. Τὴν ἴδια στιγμή, σὲ μιιά ἄκρη τῆς, εἶδα τὴ Σουζάννα. Τὴ γυναίκα ποῦ λάτρευα, χειροπαμένη μ' ἕναν ἀνοστο δανθῆ, ποῦ τὸ μόνο χάρισμα ποῦ ἦταν ὅτι ἤξερε νὰ χορεύῃ καλύτερα ἀπ' ἄλλους μας.

Γύρισα ἀμέσως πίσω καὶ ἀκούοντας τὸ φλογισμένο πρόσωπό μου ἔφυγα σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπίσας μου. Ἡ Σουζάννα δὲν ἦταν λοιπὸν μιιά πάναρη γυναίκα; Ἦταν ἄλλως-καὶ ποῖός-ἔιχε κερδίσει τὴν καρδιά τῆς; Κι' ἐνῶ, ποῦ τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα, θεωροῦσα ὡς ἔγκλημα νὰ τῆς ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου!... Τί ἀνόητος ποῦ ἦ-μουν!...

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἔπαυα νὰ πηγαῖνο συχνὰ στὸ σπίτι τοῦς. Ἡ Σουζάννα κατάλαθε τὴν ψυχρότητα μου καὶ με κῦτταζε κάποτε-κάποτε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ ἐκφράσῃ κάποιο παράπονο. Μὰ ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὴ σκηνὴ ἐκεῖνη τῆς βεράντας... Ἐπαύει λοιπὸν νὰ τοῦς βλέπω κι' ἔξισα δέκα χρόνια πίκρα καὶ πόνου, δλωμάνας, γιὰτὶ ἡ γυναίκα μου δὲν ζοῦσε πειὰ. Δέκα χρόνια, τὰ πῖο σκληρὰ καὶ τὰ πῖο πένθημα τῆς ζωῆς μου.

Μιά μέρα, με εἰδοποίησαν ἔσφνικά τὸ πῆθαι ὁ φίλος μου Μαρὰν. Εἶχε ἀρρωστήσει βαρῖα ἀπὸ ἕνα κροουλῶνιμα καὶ πέθανε, πρὶν προφτάσουν οἱ γιατροὶ νὰ τὸν ὀσσουν. Πήγα λοιπὸν στὴν κηδεία του, με τὴν πίκρα στὴν καρδιά ποῦ εἶνα γάσει τὸ σύντροφο τῶν πῖο ὠμορφῶν χρόνων μου καὶ ποῦ θὰ ἔνανθλεπα τὴ Σουζάννα...

Θεέ μου! Πόσο εἶχε ἀλλάξει! Τὰ μαλλιά τῆς εἶχαν ἀποπέσει καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν γαργαμένο ἀπὸ βαθεῖες ρυτίδες.

Ἦ νὰ γίνῃ, τῆς εἶπα, ὅταν τὴ εἶδα. Σὺς μένει ἡ παρηγορία ὅτι ζήσατε μαζί του εὐτυχισμένη!...

Ἡ Σουζάννα χαμογέλασε μὲ μιιά ἀνεκφράστη μελαγχολία. —Εὐτυχισμένη!... φθῆριος. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ζήσατε σ' ἄληθεια εὐτυχισμένη; Μὰ, ἀγαπητὴ μου Σαρμέλ, δὲν, ἔξερῃ τί θὰ γῆ εὐτυχία. Δὲν ἔξερῃ ὅτι ὁ Πιέρ δὲν μ' ἀγαποῦσε ὀλοῦ κι' ὅτι ἀπὸ τὴ δῦτερη μέρα τοῦ γάμου του εἶχε ἐναναγρῖσις στῆς παλιές του φιλενάδες; Ὅλες ἡ γυναίκες ἦταν ὠμορφες κι' ἐπιθυμητές, ἐκτός ἀπὸ τὴ δικὴ του. Αὐτὸ, καθὸς ὡς εἶπα, δὲν ἀργῆσα νὰ τὸ καταλάβω. Μοῦ εἶχε περάσει μάλιστα μιιά τρελλὴ ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό: Νὰ τὸ, ἀπάτσω κι' ἐγὼ. Μὰ μιιά παράξενη μοῖρα φυλάει αὐτοῦς τοῦς ἀπιστοῦς συζύγους. Κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποῦ μοῦ ἀρέσαν δὲν ἔρωτοτροποῦσε μαζί μου, Κανεὶς! Κι' ὅμως, ἀν ἕνας μόνον, ἐκεῖνος ποῦ ἀγαποῦσα κρυφά, μ' ἔνα τρελλὸ πάθος, μοῦ εἶδεχνε λίγη τρυφερότητα, θὰ γινόμουν ἀμέσως δικὴ του!... Κάποιος μιὰ σορὰ μ' ἀγκάλασε σὲ μιιά βεράντα, μὰ ἦταν τόσο ἀνόητος, ποῦ ἔφωνα νυχοῖρα, πανικόβλητη, ἀπὸ κοντὰ του. Καὶ νὰ γιὰτι, ἀν καὶ ἤθελα μ' ἄλλο μου τὴν καρδιά, δὲν ἀπάτσω ποτέ, μιὰ ποτέ τὸν ἀπάτσω ἄδουα μου! ...

Κι' ἔκῆνος ποῦ ἀγαποῦσατε; τὴ ρωτοῦσα δεῖλά.

—Ὡ, ἔκανε ἡ Σουζάννα καὶ με κῦτταζε βαθεῖα στὰ μάτια, ἐκείνους, ὀχιως νὰ ἐξέρῃ γιὰτί. ἔπαυε σιγά-σιγά νὰ ἔργεται σὸ σπίτι μας κι' ἔτσι δὲν εἶνα ὅτε τὴ χαρὰ νὰ τὸν βλέπω...

Κι' ἡ Σουζάννα, ἐσποδντας ἔσφνικά σὲ λυγμούς, ἔγειρε ποῦ συγκαλιὰ μου, σὰν τὴ ποῦ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΩΜΙΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΝΑ βράδυ είχαμε μείνει μόνοι στο σπίτι του με τον Ζερφίμ, τον γνωστό δικηγόρο του Παρισιού. Η γυναίκα του κι η κόρη του είχαν πάει στο θέατρο. Ο Ζερφίμ, τρεις φορές την εβδομάδα, απέλευθαινε αυτή τη σχετικά ελευθερία του, αφήνοντας μαζί μου για τις ρέλλες της νεότητός μας. Κι' όμως ολόγυρο έβλεπα ή μόνες ετυχιώμενες όρες της ζωής του. Αυτές τις στιγμές τα ξεχνούσε όλα. Ή φωνή του έπαιρνε ένα πολύ νεανικό τόνο, τα μάτια του έλαμπαν.

Αυτό το βράδυ λοιπόν της ανοίξεως, είχαμ καθήσει στο μπαλκόνι του απιπτού του Ζερφίμ και κοιτούσαμε σάν να κοιμημένοι την κίνησή της κοσμοπόλεως.

— Απώνη το Παρίσι μου φαίνεται, ξεαφρονικά γοητευτικό, εμένα σ'ό φίλο μου, για να διακόψω τη απιστή μου μάς είχε ναρκώσει.

— Ο Πάβ Ζερφίμ τεντώθηκε στην αλληθώρα του, έβγαλε ένα στεναγμό και μ' άπαστηνε :

— Κι' ύστερα από εκατό και διακόσια χρόνια, πάλι θα έινε το ίδιο. Όσο υπάρχουν άμορφες χορηγίες, γυναικείες πρόθυμες κάρτα για μιά περιπέτεια, κι' άνθρωποι που ξέρουν να διασκεύαζον με τόν έρωτα, το Παρίσι θα έινε ο παράδεισος τών γυναικείων. Άλλοιμονο στους άναρχωμένους που μπλέκουν στα δίχτυα του γάμου ! Γιατί η γυναικεία έινε όλες άποτες. Ναι, φίλε μου... Δέν ξέρεις καλά τις γυναικείες. Απ'τες έινε όλες τους ίδιες. Άγαστον πής μ' ύπολοιπιμό και ξεχνώ τις φησίες του άνδρός που τις άγάπησε. Και γ'ά να σ' άποδείξει σωστή αυτή την παρατήρησή μου, θα σου διηγηθώ μιá ιστορία που άπασχηλάσε τελευταία τ' άστικά διακότεια. Μοι' έόθηκε η εικόνα για την παρακολούθησή, γιατί ήμουν δικηγόρος τών συγγενών του κόμητος Ρόζενταλ, για τόν άποτο άλλοτε, καθώς θα ξέρεις, έχουν γράψει ένα σωρό ιστορίες ή έφημερίδες. Απ'ός ο άρωτοκράτης ήταν ο τίπος του Παρισίου γυναικεί. Σίχνας κάθε βράδυ στα εύθημα νυχτερινά κέντρα, έβγαζε τρελλά στοιχεία, τα άποια κέρδιζε πάντα, με την τάλμη του, κ' ήταν ένας άπο τους γόητες τών σαλονιών. Ο κόμης Ρόζενταλ λοιπόν, είχε παντρευθεί μιá ύπεροχη γυναικεία. Μ' αυτό δέν τόν έαποδείξε να έχη πολιτειακές έρωτικές περιπέτειες. Άλλά κ' η άφορη κόμησσα τόν πλήρωσε πάντα με τό ίδιο νόημα κ' έτσι κανείς δέν ήταν παραπονεμένος άπο τόν άλλο... Ένα βράδι, δώ και δέκα χρόνια, σ' ένα χορό μεταμεταμοσμένον, ο κόμης έκανε τη γνωμίμα μιás πολύ άμορφης και γοητευτικής νέας. Ήταν ένα ύπεροχο πλάσμα, σωστό Χερουβείμ. Μιá μισήν μεταξοτή μάσκα άφηνε να φαίνονται μόνο δύο λεπτά κ' ολόθωρα ζέλιη και δύο εκφραστικά μάτια, που πετούσαν φωτιές.

Ο κόμης Ρόζενταλ, ξετρολιμένος μ' αυτή την μισοτηριώδη άγνωστη, μεταερωτάθηκε όλη την τέχνη του για να την κατακτήσει. Οι κόποι του όμως πόνανταν χαινεκά. Η άμορφη νέα ήταν έξυπνη σαν διάβολος. Κατόρθωνε να ξεφύγει και να μη δίνει ποτέ μιá άστική απάντησή. Ο πλόσιος κόμης άρχισε να τ' άγαθί. Πρώτη φορά συναντούσε τούτες ύποκαλιές στην κατάκτησή μιás γυναικείας. Κι' αυτή η κωνοδία κράτησε μέτρα τα έξημωρομάτα. Τό μόνο που είχε καταφέρει να μιλή, ήταν ότι η νέα σύντροφός του λεγόταν Αλ.αν κ' ότι ήταν ελεύθερη άπο τ' άπολιό ! Ο Ρόζενταλ όμως ήξερε καλά ότι η ετιχη έινούσε τούτο τολμηρός. Γι' αυτό, σέ μιá στιγμή, άσπασε την άγνωστη στην άγκαλιά του και της έδωσε ένα τόσο παθιμό φιλί, που την έκανε να ζαλισθή. Τότε η σύντροφός του έκανε καλό ότι ήταν πλιά ώρα ν' άρχισι να προάβηι σέ παρασηωήσεις. Άρσησ λοιπόν τόν κόμητα να την συναντήσει ως τό διαμείσμα της, και μάλιστα τόν παρακάλεσε να την βοηθήσει να γυθισί, γιατί δέν ήθελε να ύπνηση την κωμαρία της. Έπαιτα τό ύπεδείξε ότι έπαινε να φύγη, γιατί ήταν πολύ κωραμμένη. Ο Ρόζενταλ πήγε να τρελλαθί άπο την άπελευθέρωσή του. Έβριγε σάν μεθυσμένος. Μά την ίδια μέρα γύρισε πάλι στο διαμείσμα της άγνωστού και της πρότεινε :

— Έχω μιá άμορφη βίλλα στο δάσος της Βουλώνης. Θά θέλατε να καθήσετε εκεί πέρα ; Θά σάς έξασφαλίσω όλες τις άνέσεις σας κ' ένα απανόητο τελευταίον τίποτο. Έτσι θα μπορέσετε να καταλάβετε πόσο σάς άγαθό !...

— Θαιμάσια ! Έκανε η φίλη του. "Άς δοκιμάσουμε. Μπορεί πράγματι κόσμου..."

Τά μάτια τού Άντριε Σαρμέλ είχαν θαμπώσει άπο τ' άδάκρυα.

«Μά τι μπορούσα πια να κάνω, Ραούλ ; είπε πάλι με μισόσθητη φωνή. Είχαμε σταθή κ' οί δύο άτυχοι στόν έρωτα. Και χωρίσαμε, πάλι, για πάντα, με μισομένη καρδιά, σάν δύο άνθρωποι που είχαν χάσει τό δρόμο της εύτυχίας και που τόν είχαν ξαναβρή, όταν πεις ήσαν κατόκοι και άπελπισμένοι άπο την μάταια άναζήτησή...»

Κι' ο Άντριε Σαρμέλ, θυθίστηκε σέ μιá πένθιμη σιωπή και συνέχισε τό δρόμο του.

ΥΒ ΓΚΑΝΤΟΝ

να μ' άρέσει τόσο πολύ ή βίλλα σας, ώστε κι' εγώ να σάς άγαθήσω... Άπο εκείνη την ήμέρα για τόν κόμητα άρχισε ένα τρομερό μαρτύριο. Η άγασημένη του έκαψε μαζί του, άπος η γάτα με τόν παντικό. Χίλιες φορές άρπαχίτρε να δια έπρεπε να τελειώσουν μαζί της και χίλιες φορές ξαναγύριζε κοντά της, μετανοιωμένος, και της ζητούσε συγγνώμη.

Όστερ' άπο τρία χρόνια, ο κόμης Ρόζενταλ είχε γίνει τόσο άστυχός, όσα έγκατέλειπε τη γυναίκα του και την τρελή Αλ.αν και πήγε να μείνη στο Μόντε Κάρολο. Μά η άπουσία της φίλης του τόν έκανε να στενοχωριέται. Της έγραψε ένα τρυφερό γράμμα και την παρακαλούσε να πάη κοντά του. Κι' εκείνη πήγε πράγματι, συννοικειωμένη άπο τόν... έξάδελφό της, ένα ύποπτο ύποκαίμενο, που αιδούσε χηρούσε δαινεκά άπο τόν κόμητα και διαρκώς τόν παρακάλεσε να τού πλέρησει τα χέρη τόν στο χωριόταίγιο. Ο Ρόζενταλ άπέφερε αυτά τα μαρτύρια, γιατί άγαπούσε παράφορα τη Αλ.αν. Όταν δέ πέθανε ξαιρικά η γυναίκα του σέ μιá κλησιή, άπο μιá πολύ...μισοτηριώδη ιατρική επέμβασι, ο κόμης δήλωσε στή φίλη του ότι ήταν καιρός να ξεκαθαρίσουν τούς λογαορισμούς τους. Έπρεπε να διαλέξη άτόν ή τόν εξάδελφό της.

— Όθλω να σέ κάνω γυναίκα μου, της έλεε. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι δέν μπορώ να βιάσω δίπλα μου αυτό τό ύποπτο ύποκαίμενο, που ξέρω καλά ότι έινε φίλος σου.

Εκείνη προσάθηκε να τού δικαιολογήθ. Και για να τού άποδείξη ότι έκανε λάθος, χωρίς με τόν εξάδελφό της μ' άρρωσάθηκε στόν Ρόζενταλ. Η κόμης ότι θα γινόταν κόμησσα, την έκανε ν' άγαθήση τόν πλόσιο φίλο της. Ο Ρόζενταλ είχε καταλάβει έπτελους την άδυναμία της. Και τότε άπεφάσισε να την έκδοθ. Σωστά έφτά χρόνια της έδινε διαρκώς ύποκαίσεις και την άφηνε να έλιπει ότι μιá μέρα θα είχε στή χείρα της όλη την τρεπάρτα περιουσία του κ' ότι θα γινόταν μιá μεγάλη άριστοκράτσα. Σαιρικά όμως άρρωσάθηκε ο Ρόζενταλ και πέθανε. Η φίλη του ήταν άπαρηγόρητη. Μά είχε την έλπίδα ότι ο κόμης δέν θα την ξεχνούσε τουλάχιστον στή διαθήκη του. Είχαν χησει σωστά δέκα χρόνια μαζί. Τού είχε δώσει τα καλύτερα χρόνια της ζωής της. Δέν ήταν λοιπόν δυνατό να την ξεχάσι. Κι' όμως, όταν άνοήτικη ή διαθήκη του κόμητος, η Αλ.αν είδε κατάληξη ότι δέν έλεγε τίποτε γ' αυτήν. Η Αλ.αν είδε κατάληξη ότι δέν έδωκε τίποτα γ' τις διαμαρτυρίες της, την έδωκεν άπο τη βίλλα της, της πήραν τ' άποκιντό της, τ' ά πάντα. «Είμαι μόνη, χωρίς πεντάρα, και άστυχη. Τώρα δέν μπορώσε πια να στροβίστα στή γοητεία της άμορφης νέας. Κανείς δέν την πρόσεχε. Αναγκάσθηκε μόνια να καταφύγη στή ύστωρία. Με δάκρυα κ' άπόνη, άρηγίθηκε όλη την ύστωρία της, άλλα δέν κατώτερε να στανίσησιν κανέναν. Έτσι ο κληρονόμος τού Ρόζενταλ κέρδιων την ύσθησι κ' η Αλ.αν έβρινε έσημη κ' άπροσάτητη μέσα στο Παρίσι, χωρίς φίλους, χωρίς τίποτε. Και για να ζήση, κούλισσε στόν ύποκαίμο.

—Βλέπεις, φίλε μου, με έλεε ο Ζερφίμ, τελειώνοντας τη διήγησή του, ή μορφα κωνοδία πορεί τη γυναικεία που παίζον με την κωσθή τών άνδρών. Η Αλ.αν ποτέ δέν είχε άγαθήσει τόν Ρόζενταλ. Έίναυε κοντά του, γιατί ήταν πλόσιος και γιατί της έκανε όλες τις ιδιοτροπίες. Όλες τους έινε ίδιες. Άληθινές νηριές...

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκαν φωνές και γέλια στο σαλόνι. Η γυναικεία τού Ζερφίμ είχε γυρίσει άπο τό θέατρο. Ο φίλος μου έπρεξε κοντά της, την άγκάλιασε με τρυφερότητα και τη φίλισε. Την όρα όμως που με κλητύγησε, μοι έλεε :

—Καθός βλέπεις, περιπολιόμα δσο μαρσοφ τη γυναικεία μου, γ'ά να της δίνω λιγώτερες ποσές την εύχασιση να με βασανίζη. Κι' αυτό έινε τό μυστικό της σείχημής εύτυχίας μου...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΩΜΙΕ

ΙΑΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Μια καλά μέθοδος, την όποια συνστάσαν οι γιατροί για την θεραπειά τών ρευματισμών και της αρθριτίδος, ήταν να πάη ο άρρωστος κοντά σέ μιá κηφελή και ή μέλισσες να τόν τομώσυν ! Τελευταίως, αυτή ή άλλωκτη θεραπειά άποδείχθηκε έπιστημονικά σωστή, με τη δ αφορά όμως ότι δέν γίνεται με τόση...φωσικήτητα, διότι έινε έπικινδύν. Ο άρρωστος περιμένει στο κρεβάτι του και ο γιατρος τού κάνει μιá ένεσι, ή όποια περιέχει τό δηλητήριο τών κενταρών, που έξάγεται άπο τις διάφορες μέλισσες.

Η θεραπειακή αυτή μέθοδος εφαρμόζεται με λακωρή άποτελέσματα στή Γερμανία και την Άγγλία.

